

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie komunikatu Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego: „Stosowanie w UE i wobec krajów trzecich środków zwalczania nadużyć w obszarze podatków bezpośrednich”

COM(2007) 785 wersja ostateczna

(2009/C 77/29)

Dnia 10 grudnia 2007 r., działając na podstawie art. 262 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Komisja Europejska postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

Komunikatu Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego: „Stosowanie w UE i wobec krajów trzecich środków zwalczania nadużyć w obszarze podatków bezpośrednich”.

Sekcja ds. Unii Gospodarczej i Walutowej oraz Spójności Gospodarczej i Społecznej, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 14 lipca 2008 r. Sprawozdawcą był Umberto BURANI.

Na 447. sesji plenarnej w dniach 17 — 18 września 2008 r. (posiedzenie z 17 września 2008 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny jednomyślnie przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 W swoim dokumencie Komisja zamierza położyć podwaliny pod dyskusję między państwami członkowskimi na temat podatków bezpośrednich w operacjach transgranicznych. W szczególności wyznacza sobie za cel określenie „skoordynowanych” rozwiązań w stosowaniu środków zwalczania nadużyć. W tym obszarze brakuje dostatecznej współpracy między organami administracji, które stosują rozwiązania oparte na podejściu czysto krajowym.

1.2 Komitet przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę — przewidzianą zresztą jako długoterminowa — przede wszystkim dlatego, że doprowadzić ona powinna, przynajmniej w założeniach, do utworzenia swojego rodzaju wspólnotowego „zbioru prawa” opartego na licznych wyrokach Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Zakres spraw rozpatrywanych przez ETS jest na tyle szeroki, że może stanowić dobrą podstawę dla krajowych organów podatkowych, które jednak nie zawsze wydają się chętnie, by się nimi kierować.

1.3 Punktem wyjścia jest porozumienie między państwami członkowskimi w odniesieniu do pojęcia „nadużycie”, a zatem w sprawie rozróżnienia pomiędzy „uchylaniem się od zobowiązań podatkowych” a „unikaniem zobowiązań podatkowych”. Komitet podkreśla znaczenie wyroków ETS, w których ustalono, że — podczas gdy pierwszy przypadek stanowi niewątpliwie przestępstwo — w drugim należy wprowadzić rozróżnienie: a mianowicie unikanie zobowiązań podatkowych staje się przestępstwem, jeżeli opiera się na „czysto sztucznych strukturach”, tzn. na tworzeniu sztucznych sytuacji. Nie można nawet traktować jako niezgodnego z prawem faktu zakładania oddziałów w celu skorzystania z pomocy państwa udzielanej w innym kraju; gdyby pomoc była udzielana niezgodnie z traktatem, należałoby zwalczać takie zniekształcenia przy pomocy innych środków, u samego źródła, nie włączając w to stron prywatnych.

1.4 Szczególnie ważnym aspektem jest „niedostateczna kapitalizacja”, a mianowicie udzielanie pożyczek zagranicznym oddziałom zamiast podwyższenia ich kapitału. W tym zakresie organy administracji państwowej kierują się w dużym stopniu

subiektywizmem, a szczególnie trudno jest ocenić dany przypadek, gdy chodzi o instytucje finansowe.

1.5 Pozostawiając na boku analizę poszczególnych przypadków — która została przedstawiona w dalszej części niniejszej opinii ⁽¹⁾ — Komitet zwraca uwagę na pewne podstawowe zasady, które państwa członkowskie powinny uzgodnić i przyjąć możliwie jak najszybciej: po pierwsze należy znaleźć równowagę pomiędzy interesem państwa a interesem podatnika, stosując zawsze zasadę proporcjonalności przy osądzaniu przypadków „czysto sztucznych struktur”. W konsekwencji należy ustalić zasady pozwalające rozłożyć sprawiedliwie ciężar dowodu, ale przede wszystkim reguły ustalające sposób uzyskiwania dowodów przez organy podatkowe zgodnie z przepisami prawa.

1.6 Podsumowując, Komitet uważa, że w tak zróżnicowanej i wieloaspektowej dziedzinie potrzebne są chęć i duch współpracy państw członkowskich, które powinny wypracować równowagę pomiędzy dążeniem do zabezpieczenia swych finansów a centralną rolą obywatela i poszanowaniem jego praw. Jednocześnie Komitet poczuwa się do obowiązku, by wypuklić rolę, jaką organy administracji finansowej powinny odegrać w zwalczaniu nie tylko nadużyć, ale również i przede wszystkim sztucznych struktur (czy nawet prawdziwych) będących kamuflażem dla działalności przestępczej.

2. Wprowadzenie

2.1 Komisja, zgodnie z tym do czego się zobowiązała w 2006 r. ⁽²⁾, rozpoczęła prace nad **koordynacją systemów podatków bezpośrednich w państwach członkowskich**. Sprawa przedstawia się dość jasno: przy wdrażaniu środków podatkowych dotyczących działalności transgranicznej podatników krajowy organ podatkowy ma obowiązek upewnić się, że jego kraj uzyska stosowny dochód, lecz różnorodność systemów może prowadzić do **powstania różnic w wykładni lub stosowaniu** przepisów przez inne organy. Podatnicy mogliby wykorzystywać te różnice i nadużywać ich, aby uniknąć niektórych lub wszystkich swoich zobowiązań podatkowych. Z drugiej strony należy również zapobiegać podwójnemu opodatkowaniu.

⁽¹⁾ Patrz: punkt 5.

⁽²⁾ COM(2006) 823 wersja ostateczna z 19.12.2006 r.

2.2 W tym celu większość państw członkowskich przyjęła wiele „przepisów w zakresie zwalczania nadużyć”, szczególnie lub ogólnych, różnych w zależności od kraju. Sytuacja ta może — i tak się dzieje — stać się powodem do sporów prowadzonych w odniesieniu do podatników, a czasami między samymi państwami członkowskimi. Europejski Trybunał Sprawiedliwości (ETS), do którego zwrócono się celem rozstrzygnięcia rozmaitych indywidualnych przypadków, wydał orzeczenia, które, wobec braku wspólnotowych uregulowań prawnych w tej dziedzinie, stanowią przydatne orzecznictwo służące za wytyczne. Komisja skorzystała z niego przy pracy nad przedmiotowym komunikatem.

2.3 „Celem komunikatu jest zatem stworzenie ram dla dalszych dyskusji z państwami członkowskimi oraz z zainteresowanymi stronami w celu zbadania możliwego zakresu **skoordynowanych rozwiązań** w tym obszarze”. Komisja uważa, że istnieje **pilna potrzeba „utrzymania stosownej równowagi między leżącym w interesie publicznym zwalczaniem nadużyć a koniecznością unikania nadmiernych ograniczeń w zakresie podejmowania** transgranicznej działalności w ramach UE”; ponadto, konieczna będzie koordynacja stosowania środków zwalczania nadużyć wobec krajów trzecich.

2.4 Zamiarem Komisji jest poddanie tych problemów pod dyskusję państw członkowskich z udziałem zainteresowanych stron, tak aby dojść do wniosków, co do których wszyscy będą zgodni. Powinno to doprowadzić do **dobrowolnej koordynacji przepisów i procedur**. Nie ma tu mowy o „harmonizacji” — którą byłoby zbyt trudno osiągnąć w perspektywie krótkoterminowej — czy o środkach prawnych, których ustanowienie byłoby praktycznie niemożliwe.

3. Treść komunikatu

3.1 W swoim dokumencie Komisja poświęca szczególną uwagę **właściwej terminologii i tłu problemu**, opierając się na orzeczeniach ETS-u, który ustanowił w nich szereg **podstawowych zasad**. Po pierwsze, **nadużycie zostało określone jako zdarzenie, które** „ma miejsce jedynie wtedy, gdy mimo formalnego przestrzegania warunków ustanowionych wspólnotowymi przepisami, cel określony tymi przepisami nie został osiągnięty i występuje zamiar uzyskania korzyści przez sztuczne stworzenie odpowiednich warunków dla ich uzyskania⁽³⁾”. Należy odróżnić **unikanie** zobowiązań podatkowych, które zostało określone jako „czysto sztuczne struktury mające na celu obejście stosowania prawa danego państwa członkowskiego”.

3.2 Kolejną podstawową zasadą jest fakt, że „konieczność zapobiegania unikaniu zobowiązań podatkowych lub nadużyciom podatkowym może stanowić nadrzędny wzgląd interesu ogólnego **uzasadniający ograniczenie swobód podstawowych**”. Jednak legalność przepisów ograniczających jest uzależniona od zgodności z zasadami **proporcjonalności**; przepisy muszą ponadto „służyć **szczególnemu celowi, jakim jest zapobieganie czysto sztucznym strukturom**”.

3.3 ETS posłużył się **szczegółowym kryterium, aby zdefiniować przypadki, których nie obejmuje definicja „czysto sztucznej struktury”**: z faktu posiadania przez spółkę zależną

siedziby w innym państwie członkowskim nie można wywnioskować, że przypadek ten mieści się w wyżej wymienionej definicji, nawet jeśli działalność prowadzona przez oddział w innym państwie członkowskim **równie dobrze może być wykonywana przez spółkę dominującą**. Argument, że decyzje założenia oddziału podejmowane są z uwagi na **względy podatkowe** nie jest wystarczający jako taki: pod warunkiem, że nie dochodzi do nadużyć, korzystanie z bardziej sprzyjającego systemu podatkowego w innym państwie członkowskim jest całkowicie zgodne z prawem. Wreszcie fakt, że oddział został utworzony w celu **wykorzystania pomocy państwa** przyznanej przez inne państwo członkowskie również nie stanowi takiej struktury: zniekształcenia wynikające z pomocy państwa udzielonej niezgodnie z Traktatem powinny zostać rozwiązane u źródła innymi sposobami, lecz nie jest to wystarczający powód, by za pomocą jednostronnych środków równoważyć ich szkodliwe skutki.

3.4 Jednak ETS wyznaczył granice szerszej wykładni tych zasad: **nie obejmują one sytuacji, gdzie zachodzą dalsze okoliczności świadczące o istnieniu nadużycia**, takie jak ustanowienie „spółki adresowej” lub „firmy krzaka” lub gdy warunki transakcji finansowych między powiązаныmi przedsiębiorstwami mającymi siedzibę w innych państwach członkowskich różnią się od warunków, które byłyby uzgodnione między niepowiązаныmi stronami. To oznacza, że stosowane jest kryterium przewagi **treści nad formą**.

3.5 Komisja wskazuje, że wyżej wymienione kryteria mają zastosowanie do **poszczególnych przypadków**, lecz że warto by było zbadać **praktyczne stosowanie tych zasad w odniesieniu do różnych rodzajów działalności gospodarczej i różnych struktur**.

3.6 W odniesieniu do **proporcjonalności** ETS zezwała państwom członkowskim na przyjmowanie kryteriów „bezpiecznej przystani”, tak aby skupić się na **sytuacjach, w których istnieje największe prawdopodobieństwo zajścia nadużycia**: określenie **właściwych kryteriów wstępnych** jest w interesie **pewności prawnej** zarówno podatników, jak i ułatwia pracę organom podatkowym.

3.7 Komisja wskazuje na potrzebę stworzenia **kryteriów zapewniających sprawiedliwość: ciężar dowodu** nie powinien spoczywać wyłącznie na podatniku i musi być on w stanie sam się bronić bez nadmiernych obciążeń administracyjnych i z gwarancją, że oceny dokonywane przez organy podatkowe podlegają **niezależnej kontroli sądowej**. Ponadto, w przypadku stosowania przepisów w zakresie zwalczania nadużyć, dochody podlegające opodatkowaniu powinny być dostosowywane tylko w zakresie, w jakim wynikały z istnienia czysto sztucznej struktury. Co więcej **transakcje wewnątrz grupy** powinny być oceniane zgodnie z zasadami rynkowymi. W końcu jednak kryteria te nie powinny uniemożliwiać państwu członkowskim nakładania kar na podatników, którzy dopuścili się **nadużyć w celu uniknięcia zobowiązań podatkowych**.

3.8 Po ustanowieniu ogólnych zasad Komisja w swoim dokumencie przechodzi do praktycznego zastosowania przepisów; ta część dokumentu będzie systematycznie przywoływana w sekcji uwag szczegółowych (patrz poniżej).

⁽³⁾ *Emsland-Stärke* C-110/99, pkt 52-53; *Halifax* C-255/02, pkt 74-75 (przypis w dokumencie Komisji).

4. Uwagi ogólne

4.1 EKES z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji: po pierwsze jej celem jest **koordynacja przepisów i procedur** bez ulegania pokusie nakładania odgórnych ograniczeń, zgodnie z realistycznym podejściem, które uwzględnia przepisy Traktatu, lecz również niepokoje państw członkowskich; po drugie jej celem jest **utrzymanie równowagi** między „interese publicznym” (w każdym państwie członkowskim) a „koniecznością unikania nadmiernych ograniczeń” na rynku wewnętrznym.

4.1.1 EKES ze swej strony zaleca, aby **skupić się na indywidualnych przypadkach/podatnikach**. Koordynacja, niezależnie od tego, czy i kiedy uda się ją osiągnąć, musi zostać oparta na zasadzie **sprawiedliwości** w odniesieniu do podatnika: chociaż zasada ta zdaje się być fundamentem orzeczeń ETS-u, jednak w praktyce nie zawsze jest ona przestrzegana.

4.2 Ponadto ETS i Komisja zdają się podzielać obawy EKES-u: gdy wspomina się o **zasadzie proporcjonalności** (patrz pkt 3.2 powyżej), którą należy przyjąć celem uniknięcia **nadmiernie ograniczających przepisów mających zastosowanie do przypadków „czysto sztucznych struktur”** (patrz pkt 3.3), wyraźnie nie nawiązuje się do sytuacji hipotetycznych. Dochodzi do licznych naruszeń przepisów, a niektóre z nich mogą nigdy nie zostać ujawnione; lecz równie liczne są przypadki spółek zależnych mających siedzibę za granicą, których zgodność z prawem jest podważana lub negowana. Gdyby organy podatkowe przyjęły zasady ustanowione w orzeczeniach ETS-u, przedsiębiorstwa byłyby w stanie prowadzić działalność w otoczeniu pewności prawnej bez zbędnej biurokracji i nie narażając się na podwójne opodatkowanie.

4.3 EKES zgadza się z uwagą Komisji (patrz pkt 3.5), według której katalog przypadków zgodnych i niezgodnych z prawem jest zbyt różnorodny, aby mógł stanowić podstawę do stworzenia **ogólnych zasad** i z tego powodu konieczne jest zbadanie praktycznego zastosowania tych zasad w odniesieniu do różnych rodzajów działalności handlowej i struktur. W każdym razie już sama *analiza indywidualnych przypadków w świetle orzecznictwa ETS-u*, umożliwiłaby przedsiębiorstwom sporządzenie we własnym zakresie **wstępnej oceny** prawdopodobieństwa, czy ich decyzja, by założyć spółkę zależną za granicą, nie spotka się ze sprzeciwem — **pod warunkiem, oczywiście, że organy administracyjne zdecydują się działać zgodnie z orzecznictwem ETS-u**, aczkolwiek dostosowując je za każdym razem do indywidualnego przypadku. Przyjęcie podejścia opartego na analizie poszczególnych przypadków pozwoliłoby na sprawiedliwą ocenę indywidualnych sytuacji, unikając standardowych rozwiązań opartych w większej mierze na przewadze formy nad treścią.

4.4 Gdyby zarówno przedsiębiorstwa jak i organy administracyjne działały w ten sposób, byłoby **łatwiej wykryć „spółki adresowe” czy „firmy-krzaki”** (patrz pkt 3.4), które stanowią wyraźne oszustwo. Analizowanie orzecznictwa w tym obszarze może pomóc państwom członkowskim przy ustanawianiu **kryteriów „bezpiecznej przystani”** (patrz pkt 3.6) **ograniczających podstawowe swobody**.

4.5 Kwestia podniesiona przez Komisję związana z **kryteriami zapewniającymi sprawiedliwość** (patrz pkt 3.7) zasługuje na szczególną uwagę. Jedną z zasad prawa powszechnego związanego ze sprawami karnymi jest domniemanie niewin-

ności, które przenosi ciężar dowodu na stronę skarżącą. Chociaż prawo podatkowe nie zawsze opiera się na tych zasadach, nie ma wątpliwości, że wszelkie środki represyjne podjęte przez organy administracji stanowiłyby ciężar dla przedsiębiorstw i osób prywatnych.

4.5.1 EKES popiera zalecenie ustanowienia **przepisów dotyczących sprawiedliwego rozłożenia ciężaru dowodu**: poszanowanie swobód podstawowych i zasada domniemanie niewinności stanowią podstawę, na której powinny opierać się kontakty organów podatkowych z podatnikami. Potrzebne są **przepisy** ustanawiające procedury, których **organy podatkowe** będą musiały przestrzegać przy **zbieraniu dowodów** i które określą granice ich autonomii w odniesieniu do **przestępstw podlegających sankcji karnej**, takich jak unikanie zobowiązań podatkowych w sposób niezgodny z prawem, co jest równoznaczne z uchylaniem się od płacenia podatków.

5. Uwagi szczegółowe: stosowanie przepisów na terytorium UE/EOG

5.1 Komisja nawiązuje do zasady, że „środki zwalczania nadużyć muszą być [...] ukierunkowane na czysto sztuczne struktury służące obejściu przepisów krajowych (lub przepisów wspólnotowych przeniesionych do prawodawstwa krajowego)”. Chociaż trudno by było nie zgodzić się z tą zasadą, nadal pozostaje ona kwestią otwartą i wymaga interpretacji. To samo można powiedzieć o zaleceniu, że przepisy nie powinny być nieproporcjonalne w stosunku do celu, jakim jest ograniczenie nadużyć.

5.2 Zdaniem EKES-u tylko wspólne rozważenie przyjętych środków przez państwa członkowskie i Komisję może doprowadzić do ich skoordynowania, *zakładając, że istnieje szczerą chęć, aby to zrobić*. Celem przepisów każdej administracji jest zachowanie wspólnego dobra, choć opierają się na założeniach wywodzących się z odmiennych tradycji i sytuacji. Można mieć nadzieję, że różnice te da się zniwelować, lecz minie jeszcze trochę czasu, zanim zobaczymy praktyczne tego skutki.

5.2.1 EKES w pełni zgadza się z dokumentem Komisji, w którym zwraca się uwagę na fakt, że środki zwalczania nadużyć stworzone, aby ograniczyć transgraniczne unikanie zobowiązań podatkowych, nie mogą być stosowane do czysto krajowych sytuacji, w przypadku których nie ma możliwości wystąpienia zagrożenia nadużyciem. ETS również uznaje takie środki za niepotrzebne, jak również za szkodliwe dla konkurencyjności.

5.3 Ważną kwestią jest **wykładnia** określić: **finansowanie kapitałowe i dłużne**. Jedno państwo członkowskie może uznać transakcję za zastrzyk kapitałowy, podczas gdy inne zaledwie za pożyczkę i zezwolić na odliczenie od podatku odsetek na jej spłatę. To samo dotyczy się podmiotów hybrydowych, uznawanych w niektórych państwach członkowskich za spółki kapitałowe, a w innych za transparentne spółki osobowe. Może to prowadzić do **podwójnego zwolnienia z podatku lub podwójnego opodatkowania**. To znane przypadki przedsiębiorstw, które czerpią korzyści lub ponoszą straty z tytułu różnic w przepisach stosowanych w państwach członkowskich, lecz również z powodu różnic w podejściu organów administracji, skłonnych bądź wspierać, bądź zniechęcać inwestycje transgraniczne.

5.3.1 EKES uznaje tę kwestię za jedną z najważniejszych i uważa, że powinna ona stanowić **podstawę do dyskusji w przyszłości**.

5.4 Również z tym obszarem związane są przepisy w sprawie **kontrolowanych przedsiębiorstw zagranicznych (Controlled Foreign Companies, CFC)**. Zwyczajowo zyski osiągnięte przez CFC są przypisywane krajowej spółce dominującej i jako takie podlegają opodatkowaniu — aczkolwiek na szczególnych zasadach — w kraju, gdzie ma ona siedzibę. Zdaniem Komisji takie odmienne traktowanie stanowi **dyskryminację**, „jeżeli nie jest uzasadnione obiektywną, istotną różnicą sytuacji”. Przepisy te również stanowią „przeszkodę dla tej spółki dominującej w zakładaniu spółek zależnych w innych państwach członkowskich”.

5.4.1 EKES wzywa do szczegółowego zbadania i — jeśli to konieczne — przeglądu przepisów dotyczących CFC. Są one ważne dla wszystkich spółek, lecz **szczególnie dla tych działających w sektorze finansowym**. Jak stwierdziła Komisja: „kluczowe jest to, aby podatnicy mieli możliwość wykazania [...], że przeprowadzane transakcje służyły prawdziwym celom handlowym”. Dla przedsiębiorstw handlowych jest to wymóg czasami trudny do spełnienia, a **dla spółek sektora finansowego może stać się kluczowym problemem**. Przepisy mające zastosowanie do tego sektora, zarówno prawne, jak i dotyczące kontroli ostrożnościowej, służą bowiem za gwarancję dla **spółek, które są właściwie nadzorowane**. Równocześnie ich złożoność i różnorodność w zależności od kraju mogą prowadzić do łatwych do wykorzystania luk prawnych dla szeregu **nielegalnych interesów**. Mowa tutaj w szczególności ustanawianiu za pomocą wyszukanych technik spółek — czasami fikcyjnych lub nawet z pozoru „normalnych” — do celów spekulacji lub wręcz przestępczych, aby uniknąć podatków i kontroli ostrożnościowych. **Ukierunkowane na cel przepisy podatkowe** mogą bardziej przyczynić się do ujawniania tych działań niż kontrole ostrożnościowe.

5.5 Przepisy dotyczące **niedostatecznej kapitalizacji** (kapitalizacja poprzez finansowanie dłużne, ukryta forma finansowania kapitałowego), o których mowa w pkt. 4.3, to kolejna istotna obawa. Często różnią się one całkowicie w zależności od państwa członkowskiego, co jest wynikiem różnych poglądów i tradycji prawnych. Korzyści płynące z finansowania spółek zależnych za pomocą kapitału albo z długu związane są z różnym traktowaniem dywidend i odsetek, a przedsiębiorstwa podejmują odnośną decyzję, kierując się systemem podatkowym obowiązującym w kraju spółki kontrolowanej. Nierzadko ta sama spółka dominująca stosuje jeden i drugi system do finansowania spółek kontrolowanych w różnych państwach członkowskich.

5.5.1 Komisja opowiada się za **zniesieniem przepisów dotyczących niedostatecznej kapitalizacji** lub przynajmniej za taką ich zmianą, która doprowadziłaby do wyjęcia z zakresu ich zastosowania umów z pożyczkodawcami z innych państw członkowskich. Zlikwidowałoby to odmienne traktowanie spółek zależnych mających siedzibę na terytorium danego państwa w zależności od umiejscowienia siedziby ich spółki dominującej. Komisja również dodaje, że „państwa członkowskie powinny [...] być w stanie chronić swoje bazy podatkowe przed **sztuczną erozją przez usystematyzowane finansowanie dłużne**, również w obrębie UE/EOG”. EKES **ostrzega przed uogólnieniami**: mogą być takie przypadki, w których naprawdę konieczne jest, lub przynajmniej

bardziej pożądane, by wykorzystać finansowanie dłużne ze względów zupełnie niezależnych od kwestii podatkowych.

5.5.2 Zastrzeżenia EKES-u wydają się znajdować potwierdzenie w orzeczeniu Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie *Thin Cap*, w którym ETS uznaje, że „środki mające na celu zapobieżenie niedostatecznej kapitalizacji **nie są same w sobie niedopuszczalne**. Ich stosowanie musi jednak **ograniczać się do czysto sztucznych struktur**”. Ta forma kapitalizacji nie powinna z tego powodu zostać wyłączona: trzeba po prostu prowadzić bardziej skuteczne kontrole, aby zapobiegać nadużyciom i ustanowić bardziej dokładne przepisy, aby zapewnić przejrzystość transakcji.

5.6 Z powyższych uwag EKES wnioskuje, że rozmaite wysuwane argumenty wykorzystują pojęcia niejasne lub w różny sposób interpretowane — albo restrykcyjnie albo luźno — w różnych państwach członkowskich. Przed rozpoczęciem debaty, jakiej oczekuje Komisja, musi dojść zatem do **porozumienia w sprawie stosowanej terminologii i zakresu każdego terminu**.

5.6.1 To samo można powiedzieć w odniesieniu do **unikania zobowiązań podatkowych**. Zdaniem ETS-u — niepodzielanym przez niektóre organy podatkowe — nie jest to **przestępstwo samo w sobie**, a staje się nim dopiero, jeśli w grę wchodzi „**czysto sztuczna struktura**”, w tym przypadku stanowi **oszustwo** podlegające sankcji administracyjnej lub karnej. Również w odniesieniu do tej zasady potrzebne jest wstępne porozumienie dotyczące nie tylko zakresu, lecz także wykładni terminu „czysto sztuczna struktura”.

6. Uwagi szczegółowe: stosowanie przepisów w zakresie zwalczania nadużyć w odniesieniu do krajów trzecich

6.1 Ogólnie rzecz ujmując, przepisy dotyczące CFC mają również zastosowanie do działających w UE spółek zależnych przedsiębiorstw dominujących z państw trzecich i do działających w państwach trzecich spółek zależnych przedsiębiorstw dominujących z UE, poza licznymi przypadkami regulowanymi umowami dwustronnymi. **Dyskryminujące traktowanie** jest zgodne z prawem wspólnotowym w przypadku, gdy dotyczy spółki lub obywateli państw członkowskich w państwach trzecich i odwrotnie. Tak samo powinno być w przypadku przepisów zabraniających lub regulujących zastrzyki niedostatecznej kapitalizacji, podatek od przedsiębiorstw, a zwłaszcza szczególnych przepisów zapobiegających unikaniu opodatkowania.

6.2 Komitet nie ma specjalnych uwag do tego aspektu sprawy, lecz chciałby podkreślić potrzebę zwrócenia większej uwagi na stosowanie przepisów zapobiegających unikaniu opodatkowania **w stosunku do nowo lub niedawno ustanowionych spółek z niektórych państw trzecich i spółek zależnych przedsiębiorstw UE w tych krajach**. Mamy do czynienia z niepokojącym rozprzestrzenianiem się przestępczości — nie tylko finansowej — na całym świecie. Zaangażowana i skuteczna współpraca w tym obszarze byłaby nawet lepszym rozwiązaniem niż koordynacja między organami administracji. Problem nie dotyczy tyle opodatkowania co bezpieczeństwa: organy podatkowe mogą odegrać na tym polu ważną rolę

Bruksela, 17 września 2008 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Dimitris DIMITRIADIS